

Космічні фантазії

Пантель Вікторія Вікторівна

Клуб Темних героїв

Музика

2018

Пантель Вікторія

Збірка «Космічні фантазії» містить цікаві розповіді про випадки із життя, які безпосередньо пов'язані з Космосом, його історією та потойбічними світами. Автори творчо розкрили проблематику даних текстів. Змушують нас поринути в захоплюючі та неймовірні пригоди, мрії та переживання героїв. Розкривають значимість таких важливих понять як дружба, довіра, відповідальність, любов.

Збірка розрахована на учнів 5-11 класів та всіх, хто цікавиться захопливим світом художньої літератури.

*Дані про автора:
вихованка поетичного
гуртка КСРЦТМ «Оберіг» на базі
Музичанської ЗОШ І-ІІІ ст.
Кисво-Святошинського р-ну
Київської обл.*

**Пантель
Вікторія Вікторівна
28.01.2005 р.н.
с. Музичі, вул. Музична, 15, кв. 6**

Клуб Тіємних героїв

П'ятеро друзів-невдах - це товариство підлітків, з якими за певних причин ніхто не хотів товаришувати. Але в цьому клубі ніхто не зважав на вади інших, усі були щирими і люб'язними. А ще, вони вміли шукати пригоди.

1 червня. Чудовий літній день. Клуб невах у повному зборі: Себастьян, Ліліс, Кевін, Стефані та Ентоні(Тоні). Заплановано прогулянку на велосипедах.

- Ну що, куди поїдемо? - запитав Себастьян.

Із ним не дружили лише тому, що він сам не хотів ні з ким проводити час (полюбляв самоту). Лише з учасниками нашого клубу, та й те, не з усіма. Йому вистачало лише одного друга - Тоні, але бути в клубі й товаришувати лише з однією людиною було б неввічливо, тому він вирішив потоваришувати і з дівчатами. Тепер вони всі "не розлий вода".

-А давайте проїдемоь галявиною біля лісу? - запропонувала Стефані, з цією дівчинкою не товаришували лише за її розум (вона - відмінниця в школі), її дражнили «ботаном та заучкою», але вона перестала звертати увагу на ці слова, бо знайшла справжніх друзів у цьому товаристві.

- Згода!- майже в унісон погодилися друзі.

Усі посідали на велосипеди й поїхали, розглядаючи дивовижні красвиди. Настрій піднімався аж до неба. Ліс, чудова галявинка, вкрита квітками різних кольорів.

- Може, вже перепочинемо? - втомлено запитав Кевін. Він був повненьким, і через це з ним і не хотіли товаришувати.

- О, ну як завжди!- мовив Тоні. Він був популярним у школі, і всі хотіли з ним дружити, але йому не були цікаві друзі, які з тобою лише через популярність. А ще йому подобалася Ліліс, з якою не дружили, бо вона була з небагатої сім'ї.

- Так, перепочиньмо, - погодився Себастьян.

- Там біля старого дуба є колода, їдьмо туди?- запропонувала Стефані і, не чекаючи відповіді від друзів, поїхала, та її перегнав Тоні.

Приїхавши до того місця, Тоні почав підганяти друзів, бо побачив покинутий будиночок біля дерева. Усі почали

Пантель Вікторія

прискорюватися. Коли доїхали до будиночка, то, не роздумуючи, зайшли в нього.

У маленькій хатинці було темно, по всіх кутках висіло багато павутиння. Ця хатинка не дуже приваблювала красою, але манила таємничістю, адже друзі ніколи тут ще не бували. Двері дуже скрипіли, вікна були присипані пилом, полиці також. Складалося відчуття, що тут не жили, а лише деколи заходили, бо було пусто на полицях і в шафі також. Стіл самотньо стояв у кутку, ніжки його трохи поросли мохом.

- Дивна місцина, ходімо звідси. - боязко мовив Кевін.

- Та ну, все тільки починається! Подивимося, що тут є і підемо, не бійся. - заспокоював його Себастьян.

Підлітки роздивлялися все з обережністю, а Стефані, знайшовши стару книжку, спокійно взяла її в руки й почала читати вголос якийсь дивний текст. Букви були з нашого алфавіту, а от слова дивні, точно не українські. Вона не розуміла, що робить, щось неначе змушувало її читати. У хатинці почав з'являтися вітер, а на одній зі стін стало видно портал. Та найстрашнішим було те, що в нього почало засмоктувати друзів, і лише Кевін встиг вибігти з хатини й прикрити за собою двері. Він сів на велосипед і швиденько поїхав від цього місця, не давши нікому знати про те, що він тут був.

А друзі тим часом летіли в різнокольоровій дірі і, схопившись за руки, вже хотіли прощатись із життям. Та ні, всі були цілі, живі й здорові. Приземлившись на дивній різнокольоровій галявині, вони побачили незвичайного чоловічка низького зросту, з хутром біленького кольору і двома малесенькими, ледь помітними, різьками на голові.

- Доброго дня! - привітався чоловічок, - я Мартін, дозвольте вас провести, ми вже зачекалися.

- Вітаю, Мартіне. Поясни, куди ти хочеш нас провести, хто нас зачекався і хто ти такий? Звідки нас знаєш? Чому ми тут опинилися?!- панікувала Ліліс, і, ледь не плачучи, чекала відповіді Мартіна.

- Пройдімо до палацу, все дізнаєтесь.

Клуб Темних героїв

- Е,ні! – не погодився Тоні - спочатку поясніть нам, куди ми потрапили, а потім ми вже вирішимо, чи йти за вами.

- Ну, що ж, ви на прекрасній планеті, яка носить назву Ексима. Як ви вже помітили, вона дуже відрізняється від Землі, але ви скоро звикнете. А в палаці королеви Аманди... То що, ходімо?- сказав Мартін.

- Ну, якщо на нас чекають, - тихо й несміливо мовила Стефані, – то ми йдемо.

Друзі не заперечували Стефані, тому що їм було цікаво, куди вони прийдуть.

Вони рушили в дорогу. Обережно йдучи, всі розглядали просто дивовижну флору й фауну Ексими. І також побоювалися за свої життя, хтозна що їх чекає далі.

Та нічого не сталося дорогою, до палацу, всі дійшли цілими й неушкодженими.

Підійшовши до воріт палацу, вони були зачарованими чарівністю цієї будівлі. Неначе потрапивши в казку, діти мовчки розглядали стіни, обплетені квітами надзвичайної краси.

Ну що, надивилися? – усміхнено запитав Мартін, може, вже зайдемо, чи залишимося стояти тут? Ходімо вже, напевно, ми вчасно.

Усі зайшли до будівлі. Усередині вона була ще прекрасніший, ніж зовні. Світлі стіни, на яких було безліч картин з пейзажами та портретами, висока стеля, підлога, вкрита килимами, та довгі звивчасті сходи, які вели до тронної зали.

- Ми на місці, - сказав Мартін – заходьте до зали, а я вас почекаю тут.

Підлітки боязко увійшли до тронної зали, низько вклонилися королеві й привіталися.

- Вітаю вас, мандрівники. Ви прибули здалеку, тому не хочу вас сильно навантажувати, пройдімо до старої зали, я розповім мету вашого прибуття. – сказала королева Аманда й направила до невеличких дверей неподалік трону.

Зайшовши у світлу маленьку кімнатку, всі стіни якої були розмальовані дивними візерунками, які більше були

Пантель Вікторія

схожі на взаємопов'язані картинки, ми роззявили роти. На малюнках були зображені сцени битви з жінкою, дуже схожою на королеву. Вона була одягнена в довгу чорну сукню.

- А хто це? – запитала Ліліс – що це за жінка і чому вона так схожа на Вас, королево?

- Це моя сестра. Вона була дуже могутньою відьмою, а в мене тоді не було дару. Їй осліплена своєю могутністю, вона вирішила, що я, її старша сестра, не варта трону, тож вирішила мене позбутися. Та я втекла глибоко в ліс, жила 3 місяці зі своїми підданими, аж поки в мене не з'явився дар. Виявилось, що я можу бачити майбутнє. І в одному зі своїх видінь я побачила, як чотири хоробрих воїни борються з Мірандою. Я вирішила, що не можу більше залишатися в лісі, тож збрала військо зі своїх підданих, мене навіть підтримували інші планети, висилаючи своїх воїнів на майбутню війну. Але яким було моє розчарування, коли, прийшовши до палацу, ми не знайшли ні Міранди, ні тих, хто їй служив увесь цей час. 5 років я правила королівством. і все було спокійно, аж доки я не побачила теж саме видіння: 4 воїни, війна, багато загиблих жителів Ексіми та інших планет. І в цьому видінні, ті чотири воїни перемогли мою сестру. Це ви, мої любі. Ви врятуєте нашу планету від загибелі.

- Так, стоп! Це все надзвичайно захопливо, але ми не воїни. Ми звичайні невдахи, з якими навіть ніхто не товаришує, - сказав Тоні.

- Так, Тоні правий, - погодився Себастьян, - ми навіть битися не вміємо, куди нам проти відьми йти?

- Завтра все обговоримо. А зараз розходьтесь по своїх кімнатах і лягайте спати. - грубим голосом сказала королева. Певно, вона була незадоволена тим, що ці люди не хочуть битися за мир на Ексімі.

Друзів провели до кімнат, там вони роздумували над сьогоднішнім днем і не розуміли, чому саме вони були у видінні королеви.

Уночі Себастьян не зміг заснути й вирішив прогулятися по палацу. Коли він проходив коридором повз тронну залу, то ненароком підслухав розмову Аманди з Мартіном. Вони

Клуб Тіємних героїв

говорили про Себастьяна, Ліліс, Тоні та Стефані. І ще згадували Кевіна. Себастьян не розумів, звідки вони його знають, адже Кевін залишився на Землі.

Хлопець не хотів підслуховувати далі, тому повернувся до кімнати. Заснути він зміг лише під ранок. А зранку вже на них чекали тренування, які їм були не до вподоби. Але діти боялися розгнівати Аманду, адже не знали, куди їм дітися, якщо їх виженуть.

Йшли дні, тижні, місяці, друзі вже не вважали себе невдахами. Вони були дуже добре фізично підготовлені. І навіть не сподівалися повернутися додому після битви з Мірандою. Останнім часом, королева помітно хвилювалась.

Битва була неминуча. Друзі стали справжніми воїнами за весь час перебування на планеті. Так, навіть дівчата майстерно справлялися з мечем та луком.

Побоювання друзів не справдилися. Королева залишалася привітною і ніколи навіть не кричала. У перервах між тренуваннями дівчата цікавилися літературою цієї планети, а хлопці спостерігали за природою. Часто вони збиралися всі разом, аби попоїсти та поділитися враженнями за день.

А королева все більше хвилювалась. Друзі також не могли перестати думати про майбутнє.

Якось, вони в черговий раз зібралися, аби поділитися враженнями та переживаннями.

Хлопці, а ви як? Сильно бостесья битви? Все ж таки вперше ми герої. – запитала Ліліс.

Звичайно, хвилюємось, одне діло битися з манекенами, а з живими істотами зовсім інше. – відповів Себастьян.

Підлітки ще довго розмовляли, в основному про тренування. У дівчат були легші навантаження, а хлопці дуже стомлювалися.

Пройшло ще трохи часу. Тепер наші невдахи стали воїнами. І повинні були показати свою майстерність перед королевою. У цей день, Аманда побачила видіння: Міранда прийде завтра. Але нікому нічого не сказала. А наші воїни,

Пантель Вікторія

колись звичайні люди, навіть не підозрювали, що доведеться показувати свої вміння так швидко.

Настав той день, коли вирішувалася доля Ексими, доля жителів планети та її гостей. Все таки Аманда вирішила розповісти, що сьогодні їх день. Зайшовши до зали тренувань, вона скликала до себе всіх присутніх.

- **Хоробрі воїни, відважні бійці, я прийшла повідомити вам новину. Сьогодні той день, до якого ви так довго готувалися. Сьогодні прийде Міранда. Прошу вас щосекунди бути напоготові. Можете поки що перепочити. А до вас, мандрівники, в мене особиста розмова. Я чекатиму вас у королівській їдальні. Треба про дещо поговорити.**

Усі, хто був на тренуваннях, побігли готуватися: одягали обладунки, точили зброю. А наші друзі пішли до Аманди. Вони були надзвичайно схвильовані. Що ж вона хоче сказати? Все ж вони зайшли до їдальні.

- **Проходьте, сідайте. – ласкаво мовила королева.**

- **Дякуємо, але ми не голодні. Скажіть краще, навіщо нас покликали? – підозріло запитав Тоні.**

- **Ви – обрані, – почала королева, – війська не буде, Міранда прийде сама. Ви четверо – єдині, хто з нею впорається. Але є одне правило: не вбивати. Ми - мирні істоти, тим паче Міранда - моя сестра. Я зрозуміла, що на неї так вплинуло. І мені вона потрібна живою й неушкодженою. Вам зрозуміла ваша задача?**

- **Так! – в унісон мовили друзі.**

- **То прошу вас пройти до воріт замку, – вона вже близько.**

Хоробро підійшовши до воріт, друзі затамували подих і відкрили браму. Вона була вже там.

- **Як люб'язно з вашого боку. – зі зловісною посмішкою мовила жінка. вона була в чорному плащі до самої землі. Зловісні очі. Цього було достатньо, аби зрозуміти, що це і є Міранда. – Ви навіть своєму ворогу відчиняєте браму. Чудово, не доведеться псувати мій палац.**

- **Вибачте, ви ж Міранда? – запитала Стефані.**

Клуб Темних героїв

- Дивне питання, - відповіла сестра королеви – так, я - Міранда! І попрошу вас піти геть з дороги, бо буде вам гірше.

- Зачекайте – продовжувала спокійно розмовляти із Мірандою Стефані, - мені дуже цікаво, навіщо вам трощити королівство? Навіщо вам позбавляти правління сестру? Це заздрість, чи ви за щось ще ненавидите Аманду? Навіщо ви йдете до свого дому з війною?

- Вона - не моя сестра! – викрикнула Міранда – ви нічого про мене не знаєте! Я просто хочу помститися за несправедливість. Ви мене не зупините!

І поки Стефані розмовляла з Мірандою, інші діяли за планом. Приготували ланцюги і вже були готові кидати на неї. Все йшло чітко. Накинувши ланцюги на Міранду, всі почали чимдуж їх стягувати. Все пройшло як по маслу. Але друзі навіть не очікували, що зла сестра тільки цього й чекала.

Завівши Міранду в темницю, вони залишили Тоні приглядати за нею, аби не втекла ця відьма. Інші пішли кликати Аманду.

- Дуже дивно виходить, - почав розмову Тоні – ми так довго тренувалися, а все дарма. Ти прийшла одна і навіть не сильно опиралася, коли ми тебе сковували ланцюгами. Це твій план? Здатися, а потім напасти зсередини?

- А ти розумний. Ким ти був на своїй планеті? Мабуть, офіцером. Розв'яжи мене, і будемо правити разом. Мені потрібні такі, як ти.

- Слухай, я, може, й не дуже дорослий, але й не дурне дитятко. Навіщо мені тебе звільняти?

- Так, я зрозуміла. Ти за Аманду.

Розмову перебила сама Аманда. Вона мовчки підійшла до сестри й почала говорити незрозумілі слова, торкаючись волосся Міранди. Ті прядки волосся із чорних почали перетворюватися на білосніжні.

Друзі не могли зрозуміти, що робить королева. Коли вона закінчила, то звільнила руки сестри.

- Привіт, сестричко. – мовила Аманда

Плантель Вікторія

- Привіт! Як я за тобою сумувала! Що зі мною сталося? Чому я тут? – відповіла Міранда.

- Тепер все буде добре, не хвилюйся.

Королева провела свою сестру в кімнату і вийшла до друзів.

- Вона була хворою з дитинства. Манія влади, а точніше такі от напади. Тепер з нею все в порядку, а ваша місія тут закінчена. Мартін вас провести не зможе, тому вам доведеться скористатись цим... - мовила королева, і з'явився портал. – Прощайте, хоробрі мандрівники.

- Бувайте – попрощалися друзі і, взявшись за руки, пішли крізь портал.

Секунда і вони вже біля колоди. А будиночка наче й не було. Друзі тепер не невдахи, вони побували на іншій планеті й навіть врятували її. Герої. Тепер вони справжні герої. Та розповідати вони нікому про це не будуть, бо їм не повірять. А Кевін, Кевін тепер їм не друг. Звичайний боягуз, із яким вони більше не спілкуватимуться. Ексима залишилась у їхній пам'яті назавжди, і вони у неї також. Тепер вони – учасники клубу Таємних героїв.

